

РЕШЕНИЕ

№ 6406

гр. София, 17.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 26.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **9566** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145 и сл.от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Образувано по жалба от П. Г. П. с адрес в [населено място], срещу Заповед № 03-РД/1542 от 30.04.2025г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, в частта по ред 334, с която му е определена нова индивидуална основна месечна заплата, в размер на 2185 лв.
В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на издадената заповед, поради липса на мотиви и противоречие с материални закон - ЗДСл, Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация и Закона за защита от дискриминация. Жалбоподателят твърди, че преди да бъде възстановен на работа през 2023г., служебното му правоотношение е многократно прекратявано на различни основания. Актовете за уволнение по съдебен ред са отменени като незаконосъобразни. Съдебните решения обаче са фиктивно изпълнявани, доколкото едновременно със съответната заповед за възстановяване му била връчвана нова заповед за прекратяване на служебното му правоотношение. С нито една от заповедите за възстановяване не актуализиран размера на основната му заплата. Така в продължение на около 12 години възнаграждението му останало в размер на 1182 лв. (от 2013г. до 2023г.), за разлика от останалите служители в ДФ „Земеделие“, чийто възнаграждения са няколкократно увеличавани. Посочва, че по негова молба основното му месечно възнаграждение било увеличавано, но при определяне на размера не била съобразена разпоредбата на чл. 67, ал. 4 от ЗДСл, тъй като не е отчетено нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит, а така също, че непосредствена причина за липсата на реално отработен период (от 17.02.2014г. до 19.06.2023г.) и определен по – висок размер на индивидуалната основна заплата е именно органа по назначаването. Моли за

отмяна на процесната заповед и връщане на преписката със задължителни указания за съобразяване със закона и определяне на основната му заплата в съответствие с възнагражденията на останалите служители със същата длъжност, квалификация и професионален опит.

В съдебно заседание, жалбоподателя, чрез адв. П., моли за уважаване на жалбата. Претендира присъждане на сторените разноски по делото. Постъпили са писмени бележки.

Ответната страна - изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“, чрез процесуалния си представител юрк. В., оспорва жалбата. Поддържа становището изложено в депозираната на 13.11.2025г. писмена молба по съществото на спора, според което жалбата е неоснователна, тъй като размерът на трудовото възнаграждение на всички служители в ДФ „Земеделие“ е увеличено през 2025г., съобразно индивидуалните годишни оценки на изпълнението на длъжността им за 2024г. Посочва също, че право на увеличение имат служителите с реално изработени 6 месеца през съответната година. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение (в размер на 300 лв.) и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, 11-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните няма спор, че служебното правоотношение на П. П. с Държавен фонд „Земеделие“ е прекратявано няколкократно, като съответните заповеди са отменени с влезли в сила съдебни решения. Последната заповед за уволнение на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с № 435/10.06.2022г., е отменена с влязло в сила Решение № 8070 от 30.12.2022 г. на Административен съд София град по адм. дело № 6206/2022 г. по описа съда, оставено в сила с решение № 5973 от 06.06.2023г. на ВАС, постановено по адм. дело № 2208/2023г.

Страните не спорят също така, че със заповед № 374 от 16.06.2023г. на изпълнителния директор на ДФЗ (л.33), във връзка с подадено на 13.06.2023г. от жалбоподателя заявление, последният е възстановен и допуснат на работа на длъжност "главен експерт", с ранг III младши, в дирекция "Договаряне по прилагане на мерки за развитие на селските райони" в отдел „Методология и контрол“, с месторабота [населено място], [улица], № 36, считано от 19.06.2023г., която длъжност е заемал преди издаване на незаконосъобразната заповед за уволнение № 435 от 10.06.2022г.

На 13.11.2023г. от изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ е издадена заповед № 1931/13.11.2023г., с която на основание чл.67, ал.5, т.4 от ЗДСл, чл.11, ал.1, т.4 от НЗСДА, чл.10, ал.1, т.4 и чл.14, ал.1 от Вътрешните правила за заплатите на служителите на ДФЗ, във връзка с чл.13 от Закона за дискриминацията (по предложение в докладна записка на зам. изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“), индивидуалната основна месечна заплата на жалбоподателя е определена в размер на 1881 лв., считано от 19.06.2023г., при съобразяване на следните характеристики: длъжностно ниво 6 по КДА (Класификатор на длъжностите в администрацията); ниво на основна месечна заплата - 14 ниво; степен на основна месечна заплата - 3 степен.

С оспорената по настоящото дело заповед № 03-РД/1542 от 30.04.2025г., издадена от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, на основание чл.67, ал.4 и ал.5 от ЗДСл, чл.107а, ал.10, ал.12 и чл.118, ал.3 от Кодекса на труда и чл.3, ал.2, чл.7, ал.1, чл.12 и чл.14 от НЗСДА и във връзка с Постановление № 28 на Министерски съвет от 16.04.2025г. за изпълнение на държавния бюджет на РБ за 2025г., на жалбоподателя е определена нова индивидуална основна месечна заплата, считано от 01.01.2025г., с ниво, степен и размери съгласно Приложение № 2, неразделна част от същата - в размер на 2185 лв. (л. 11-12).

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 13.07.2025 г.

В хода на съдебното производство по искане на ищцата е назначена и изготвена съдебно-икономическа експертиза, заключението, по която е прието без възражения от страните. Експертът дава заключение, че през периода от 2014 г. до датата на възстановяването - 19.03.2023г. има разлика между индивидуалното основно месечно възнаграждение на П. П. и това на останалите служителите, тъй като в периода като е бил възстановяван на работа заплатата му не била е променяна. Размерът на индивидуалното му основно възнаграждение по години е посочен в Таблица № 1 на заключението, като в последната колона е посочено процентното съотношение, спрямо средната индивидуална месечна заплата за длъжност „Главен експерт“ в „ДПМРСР“. Видно е, че през 2024 г. и 2025г. индивидуалната основна месечна заплата на жалбоподателя е коригирана на 2121 лв. и съответно 2185 лв., докато средната работна заплата за длъжността „главен експерт“ в ДПМРСР е в размер на 2 699,11 лв. и на 2939,11 лв. В колона „процентно съотношение на заплатата на П. П. спрямо средната заплата“ (на Таблица № 1) е отразено, че възнаграждението на П. през 2024 г. възлиза на 78,58 % от размера на средното такова за длъжността в дирекцията, а през 2025 г. се равнява на 74,34 % от средната заплата. В таблица № 2 след извършено сравнение между индивидуалните заплати на всеки служители полагащи труд на същата позиция в дирекцията експертът е дал заключение, че има разлика в заплатите. Средната основна заплата за длъжността „главен експерт“ в ДПМРСР, считано от 01.01.2025 г. е в размер на 2939,11 лв. Според вещото лице, в представените два броя годишни оценки отразяващи атестацията на П. Г. П. с възложените му задачи, подписани от него на 17.02.2014г. и от 27.01.2024 г. оценките са незадоволителни.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК лице и срещу подлежащ на оспорване неблагоприятен за засегнатото лице индивидуален административен акт, поради което съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен орган - орган по назначението и е в предвидената от закона форма.

Според чл. 67, ал.4 от същия закон органът по назначаването определя индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, като отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит.

Според чл. 1 и чл. 2 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация (НЗСДА), със същата се определят структурата на заплатата, условията и редът за определяне и изменение на заплатите на служителите в държавната администрация. Тя се прилага за служителите по служебно и по трудово правоотношение в държавната администрация и при възникване, изменение и прекратяване на служебното и трудовото правоотношение. Съгласно чл.3 от НЗСДА основната месечна заплата се определя по нива и степени съгласно приложение № 1, като се отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалният опит, освен ако друго не е определено в специален закон. Нивата на основните месечни заплати се определят въз основа на длъжностните нива в Класификатора на длъжностите в администрацията (КДА). Всяко ниво на основните месечни заплати за длъжност включва четири степени, всяка от които има минимален и максимален размер на основната месечна заплата на служителите, заемачи длъжности в съответното ниво. Нормата на чл. 7, ал.1 от Наредбата установява императивно правило, че индивидуалните основни месечни заплати на служителите на пълно работно време не може да са по-ниски от минималния размер и по-високи от максималния размер на основната месечна заплата за съответното ниво и степен на основната месечна заплата по приложение № 1.

В чл. 12, ал. 1 от същата наредба се съдържа възможност за увеличение на заплащането, което е поставено под единствено условие, а именно: индивидуалната основна месечна заплата на служителя може да се увеличи въз основа на последната годишна оценка на изпълнението на длъжността, с изключение на случаите, когато годишната оценка е "Неприемливо изпълнение", като максимално допустимото увеличение е в посочените в ал. 2 на същата разпоредба параметри. Това увеличение се извършва при спазване на правилата по чл. 14, ал. 2 от НЗСДА и в лимити по смисъла на чл. 14, ал. 3 от НЗСДА.

В Постановление № 28 от 16.04.2025г. за изпълнение на държавния бюджет на Република България на Министерски съвет се съдържа чл. 79, според който увеличенията на индивидуалните основни месечни заплати въз основа на годишните оценки на длъжността за 2024г. на основание чл. 12 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, влиза в сила от 01.01.2025г.

В случая няма спор, че П. Г. П. притежава необходимото образование и стаж по специалността за заемане на длъжността „главен експерт“, на която е възстановен с заповед № 374/16.06.2023г. при определена трета квалификационна степен „младши“ и със заповед от 13.11.2023 г. му е определена индивидуална основна месечна заплата в размер на 1881 лв., считано от 19.06.2023г. Размерът е коригиран в посока увеличаване през 2024г. С оспорената по настоящото дело заповед № 03-РД/1542 от 30.04.2025г., въз основа на цитираните по - горе разпоредби и предвид последната годишна оценка на изпълнението на длъжността, на жалбоподателя е определена нова индивидуална основна месечна заплата - в размер на 2185 лв., считано от 01.01.2025 г. Страните не спорят, а и от доказателствата и заключението на вещото лице се установява, че така определената на жалбоподателя основна заплата е в рамките на минимума от 933 лв. и максимума от 3200 лв. за тази длъжност за 2025 г., съгласно Приложение № 1 към чл. 3, ал.2 на НЗСДА. Противно на твърденията на процесуалния представител на ответника, П. има реално отработени повече от 6 месеца през 2024 г. и същият е атестиран. От приложения по делото формуляр за годишна оценка за период 01.01.2024 г. - 31.12.2024 г. се установява, че на жалбоподателя е поставена окончателна годишна оценка "Изпълнението отговаря напълно на изискванията" (л. 73 и сл.), с което се оборва и констатацията на вещото лице в заключението, че представянето му в периода на оценяване (2024г.) е незадоволително. Съдът намира, че оценката, която е получил жалбоподателя, предвид изрично заложеното основание в цитираното Постановление № 28/16.04.2025 г. за изпълнение на държавния бюджет на Република България на Министерски съвет, отговаря в пълна степен на изискването на чл. 12, ал. 2, т. 2 от НЗСДА, според което при годишна оценка "Изпълнението отговаря напълно на изискванията" - максимално допустимото увеличение е до 10 на сто. При такава годишна оценка, основната индивидуална месечна заплата на жалбоподателя от размер 2121 лв. (през 2024г.), с оспорената по настоящото дело заповед е променена на 2185 лв., считано от 01.01.2025г. Увеличението възлиза на 64 лв. или положителна корекция с 3,017 % (за така направеното математическо изчисление не са необходими специални знания). Вярно е, че по силата на чл. 67, ал. 4 от ЗДСл конкретният размер на възнаграждението се определя от органа по назначаването, но доколкото същият в случая се определя въз основа на годишна оценка на изпълнението на длъжността (чл. 67, ал. 5 от ЗДСл), то следва да е съобразен с оценяването, а не с дългият период от време, в който служителят не е работил, тъй като последният се дължи на незаконосъобразните актове на ответника по прекратяване на служебното му правоотношение. Тази незаконосъобразна дейност на органа не е основание да не се актуализира размерът на заплатата съобразно посочените по - горе нормативни изисквания и конкретно чл. 12, ал. 2, т. 2 от НЗСДА.

На следващо място, според изчисленията на вещото лице, новата стойност на индивидуалното

месечно възнаграждение на П. се равнява на 74,34 % от средната заплата за длъжността в дирекцията (в размер на 2939,11 лв. - задача № 3) и е по - ниска в сравнение с индивидуалните заплати на всеки от другите служители на същата длъжност. От приложената по делото Извадка на поименно разписание на длъжностите и работните заплати на дирекция „ДПМРСР“ на Държавен фонд „Земеделие“ се установява, че към 02.01.2025г. друг служител (на позиция 8 в графа – отдел „Методология и контрол“) със същата образователна степен, заемащ същата длъжност „главен експерт“, ранг III младши, е с нова основна месечна заплата в размер на 2784 лв. (увеличение от 240 лв. спрямо 2024г. - 2544 лв.). Предвид това, основателно е възражението на жалбоподателя, че процесната заповед не е съобразена и с нормата на чл.14, ал.1 от Закона за защита от дискриминация, според която работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд. Критериите за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и оценката на трудовото изпълнение трябва да са еднакви за всички работници и служители според чл. 14, ал. 3 от ЗЗДискр. Независимо, че основното възнаграждение на служителя е определено в рамките на минимума и максимума за длъжността, конкретният размер не трябва да е дискриминационен в сравнение със служителите, заемащи същата длъжност при същите ниво, степен и професионален опит.

При безспорно установения факт, че размерът на основната заплата на жалбоподателя е определен в размер по - нисък от този на останалите служители, заемащи същата длъжност в същата дирекция следва обоснован извод, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като макар съгласно чл.67, ал.4 от ЗДСл правомощието за определяне на конкретния размер на възнаграждението да е на органа по назначението, в случая е допуснато нарушение на чл. 12, ал. 2. т. 2 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, доколкото ответникът не е взел предвид получената от служителя годишна оценка за изпълнение на длъжността - „изпълнението напълно отговаря изискванията“ и не е осигурил равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд.

По изложените съображения определената със заповед № 03-РД/1542 от 30.04.2025г. основна заплата на П. П. е в нарушение на задължението на органа по назначаването да определи индивидуалната основна месечна заплата в посочените в чл. 12, ал. 2 от НЗСДА параметри, като отчете последната годишна оценка на П., поради което след като заповедта се отменя, преписката следва да се върне на органа за постановяване на акт за определяне на индивидуалното му възнаграждение при съобразяване с тълкуването на закона, дадено с настоящото решение.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал такива, съдът дължи присъждането им в размер общо на 824,85 евро, от които 511,29 евро представляващи равностойността на заплатен в лева адвокатски хонорар (видно от приложения по делото договор за правна защита и съдействие с № 30/19.08.2025г. в брой са заплатени 1000 лв.) и 313,56 евро - възнаграждение за вещо лице. Възражението за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар е неоснователно, тъй като същият съответства на размера посочен в чл.8, ал.3 от Наредба №1/09.07.2004г. - 1000 лв.

Мотивиран от горното Административен съд - София град, I отделение, 11 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Г. П. Заповед № 03-РД/1542 от 30.04.2025г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, в частта по ред 334, с която му е определена нова индивидуална основна месечна заплата, в размер на 2185 лв.

ВРЪЩА административната преписка на Изпълнителния директор на Държавен фонд

„Земеделие“ за произнасяне с акт за определяне на индивидуалната основна месечна заплата на П. Г. П., ЕГН [ЕГН], съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото решение.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на П. Г. П., ЕГН [ЕГН], разноски по делото за адвокатски хонорар и за вещо лице в общ размер на 824,85 евро (осемстотин двадесет и четири евро и 85 цента).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14 дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: